

Tevékenységi terv/ Projekt terv

Címe: Vásárfiát vegyenek, ne mindig csak egyenek!
Megvalósulásának tervezett ideje: 2024. szeptember 23- 27
A tevékenység/projekt tervezett indító élménye: Vásári torna a tornateremben
A tevékenység/projekt tervezett lezáró élménye : Mihály napi vásár az óvoda udvarán

A tevékenység/projekt megvalósítása során kiemelt célok:	Ezen a héten az anyanyelvi fejlesztések során megismerkedünk a néphagyományokkal.
Feladatok:	• Néphagyományok átadása • Vásári hangulat előkészítése
Fejleszthető képességek:	• egyensúlyfejlesztés • finommotorika fejlesztése • lexikális tudás bővítése

Játék és a játék feltételeinek biztosítása (ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése)	• pengőpottyantó • Mi van a bőröndben? (memóriajáték)
Verselés, mesélés • anyanyelvi és drámajátékok	• T. Nagy Sándor : Mókavásár • kiszámoló: Itt a köcsög... • állathangok utánzása egymás után egyre többet
Ének, zene, énekes játék, gyermektánc	• Hogy a csibe, hogy? • Hej a sályi piacon.... • halk hangos hangok gyakorolása kézmutatás segítségével
Rajzolás, festés, mintázás, kézi munka	• Ékszerek készítése a vásárba gyöngyfűzéssel • stelázsipolc papírcsikjának díszítése nyomdázással • Rajzold le a mesét!
Mozgás • a mindennapos testmozgás	• heti bringa • gyerekjóga • háziállatok mozgásának utánzása: tyúklépés, mászás

játékai és feladatai	(kutya, birka, tehén) • állatok terelése
Külső világ tevékeny megismerése • Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek • Matematikai tapasztalatok	• Miért tartották régen a Mihály napi vásárt? • Ősz jellemzői (beköszöntött a meteorológiai is) • Ékszerek csoportosítása hosszúságuk szerint • Ősz és nyár közötti különbségek (igaz, hamis állítások alapján) • Ki őrzi az állatokat? (kanász, gulyás, pásztor, kondás, csikós)
Munka jellegű tevékenységek	• Vásárfiak készítése • nagycsoportosok feladatfüzetének folytatása • Könyvespolc rendben tartása • naposi feladatok ellátása • ruhák hajtogatása • beágyazás gyakorlása
Differenciálás, tehetséggondozás, felzárkóztatás lehetőségei	• Memóriajátéknál mennyiségek változása •

Mondóka:

T. Nagy Sándor: Mókavásár

Eladó, eladó

Kiáltja az eladó.

Van itt minden

Ami kell

Ez sípol, az kelepel.

Amaz pedig kalapál

Áll a vásár, áll a bál.

Cirókából, marókából

Friss szállítmány érkezett!

Egyedemből, begyedemből

Tessék, kérem, két szelet.

Megéri, nem drága

Három bukfenc az ára.

Kiszámoló:

Itt a köcsög, mi van benne? Aranyalma, aranykörte.

Add tovább, add tovább, te meg fizess az árát!

A farkas és a juhász (bolgár népmese)

Megöregedett a farkas, kihullottak a fogai. Nem tudott már zsákmány után járni. Elcserélte a bundáját egy kutyáéval, és elhatározta, hogy maga is felcsap kutyának.

Így átváltozva, találkozott egy juhással. Az megállította:

- Ki vagy, és hová mész?

- Én bizony valamikor farkas voltam – felelte a fogatlan ordas. – Ami igaz, sok bajuk volt velem a juhászoknak. De nem énbennem volt a hiba, hanem a bundámban. Most mindent megbántam, hidd el. Levettem a régi bundámat, és a kutya irhájába bújtam. Eddig ellenséged voltam. Most szeretném, ha felfogadnál szolgádnak. Hadd őrizzem a nyájadat. Bízhatok bennem! Esküszöm a legkedvesebb báránykádra! Én elfelejtettem már a múltamat, felejtsd hát el te is, és végy magadhoz.

A juhász eleinte nagyon csodálkozott a farkas esküdözésén, de végül mégis hitt neki. Elvitte a kutyái közé. Még egy szép kutyaólat is épített neki.

A farkas testvéri egyetértésben élt a kutyákkal. Éberrel vigyázott a nyájra. Szinte még az igazi kutyáknál is jobban szolgálta a gazdáját.

Egyszer a juhász összeszedte az anyajuhokat. Elvitte őket egy jobb helyre. A többi meg a bárányokkal együtt a farkasra bízta, hogy vigyázz rájuk. A farkas lefeküdt a juhakolba, a báránykák pedig vidáman harangoztak körülötte. A vén ordasnak egyszer csak eszébe jutottak a régi szép idők. Gonosz gondolata támadt. „Soha nem tudja meg az öreg juhász!” – Azzal felkapott két fiatal bárányt, és be az erdőbe!

Amikor a juhász visszajött, látta, hogy két báránya hiányzik, őrzőjüknek is csak a hült helyét találta.

Egyszerre megértett mindent. Csak egy vigasztalta:

- Még jó, hogy ilyen kis veszteséggel megúsztam! Hiszen a farkas akár az egész nyájamat is elpusztíthatta volna. De most már tudom legalább, hogy a farkas kutyabőrben is csak farkas marad.

Benedek Elek: A kiskanász és a farkas

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, még az üveghegyeken is túl, ahol a kis kurta farkú malac túr, volt egy kanászgyerek. Ez a kanászgyerek az erdő szélén lakott s egy este, mikor éppen lefeküdt, az ajtóra jött egy farkas s beszólt neki:- Kis kanász ereszd be a fejemet! - Nem eresztem én, - mondotta a kis kanász - mert megeszel. - Ne félj, kis kanász, csak egy kicsit melegedni akarok. A kis kanász kinyitotta az ajtót annyira, hogy a farkas bedughatta a fejét. Akkor meg arra kérte a kis kanászt: - Kis kanász, ereszd be a derekamat is.- Nem merem, mert megeszel. - Ne félj, kis kanász, csak melegedni akarok. A kis kanász jobban kinyitotta az ajtót, beeresztette a farkasnak a derekát is. - Jaj, de jó meleg van! -

mondotta a farkas. - Ereszd be, kis kanász a farkamat is, hadd melegedjék az is. Gondolta a kis kanász: ha már bent van a feje s a dereka, hadd legyen benn a farka is, s beeresztette a farkast egészen. A farkas mindjárt letelepedett a kemence mellé s mondta: - Kis kanász, adj kenyeret s szalonnát! Adott neki kenyerest s szalonnát. Hanem mikor a farkas elszundított vacsora után, meggondolta a kis kanász: ha felébred, még őt is megeszi, - hirtelen egy fazék vizet forralt, kiment a házból, az ablakon keresztül leforrázta a farkast, hogy a fejről egyszeribe lesuvadt a szőr, s azzal nagy hirtelen felmászott a fára. Hej! Uram, Teremtőm, nagyot ordított a farkas, kiszaladt a házból, felordította az erdőt s egy szempillantás alatt összecsendült három híján száz farkas. Úgy orgonált, s úgy csattogtatta a fogát a három híján száz farkas, hogy zengett, zúgott belé az erdő. Aztán odament a fa alá a három híján száz farkas, s egymás fejetejére állott, hogy a kis kanászt levegyék a fáról. De a három híján száz farkas nem érte fel a kanászt. Erre elkezdtek ordítani, s még jött három farkas, s azok felállottak a három híján száz farkas feje tetejére. - No kis kanász! Most mit csinálsz? Vége az életednek! - Ő bizony egyet gondolt s elkezdett kiabálni torkaszakadtából: - Forró vizet a kopasznak! Forró vizet a kopasznak! Hej, megijedt a kopasz farkas, kiugrott az egy híján száz farkas alól, s az egy híján száz farkas úgy lesuppan, hogy egyszeribe megdőglött valamennyi. A kopasz farkas elszaladt világgá, az egy híján száz farkas bőrét meg lenyúzta a kis kanász, s eladta a vásáron jó pénzért. Ha a kis kanász az egy híján száz farkas bőrét el nem adta volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Várady Mária: Mese a gyémánt szemű kisegérről és a csacsogó furulyáról

Volt egyszer egy kis pásztorfiú. Reggelenként kihajtotta a nagy szakállú kecskéket a domboldalra, ő maga meg végigfeküdt a fűvön, tarkója alá gyűrte tarisznyáját, elővette csacsogó furulyáját, és fújta, fújta esteiig. Tündérfurulya volt ez: nyírvesszőből metszette, csillagos bicskájával kifaragta szépen; ha megszólalt, egyetlen kecske sem kalandozott el, egyetlen gida sem tévedt el. Más szája hiába fújta: kívülre meg nem szólalt senkinek. Egy nap, amikor a furulyás kisfiú éppen enni készült, egyszerre csak hangot hallott: - Jó kisfiú, éhes vagyok, adj egy darabkát a kenyeredből, adj egy falatot a szalonnából! Körülnézett a kisfiú, de nem látott embert se közel, se távol; hanem egy kicsi egér kuporgott a lábánál, az nézett rá esdekelve. - Amim van, megosztom veled, egyél velem, kisegér – felelte a furulyás kisfiú. Megették együtt a fiú kenyerét, szalonnáját. - Jótett helyébe jót várj! – mondta a kisegér. – Ha egyszer baj ér, megsegítek. Elmosolyodott a furulyás kisfiú: - Hogy is segíthetne nékem egy ilyen kicsi kisegér? Felelte a kisegér: - Amit mondtam, hidd el, szavaimon ne neved: nem közönséges kisegér vagyok én. Erre már jobban megnézte a furulyás kisfiú a kis állatot: a bundája fénylett, mint az arany, szeme tündökölt, mint a gyémánt, hosszú selyemszempillája volt, mint egy királykisasszonynak. Másnap délben ismét megszólalt a gyémántszemű kisegér: - Jó kisfiú, éhes vagyok; adj egy kis darabkát a kenyeredből, adj egy falatkát a szalonnából! Felelt a furulyás kisfiú: - Amim van, megosztom veled; egyél velem, gyémántszemű kisegér. És szólt a gyémántszemű kisegér: - Jótett helyébe jót várj; ha egyszer baj ér, megsegítek. Harmadnap már alig várta a furulyás kisfiú, mikor jön a gyémántszemű kisegér. Lassan dél lett, majd délután, s ő még egyre várta. Nem evett a kenyérből, nem evett a szalonnából, egyre csak az utat leste, mikor jön a gyémántszemű kisegér. De mivel hiába várta, bánatában, unalmában elnyomta az álom. És amíg aludt, mi történt? Közel a domboldalhoz, a föld alatt volt a csúcsos fejű manók birodalma; aranyból, gyémántból épített

palotájában ott lakott a manókirály és vele egyetlen leánya, a fekete hajú manó királykisasszony. Meghallotta egy nap a csacsogó furulya hangját a fekete hajú királykisasszony, és így szólt az apjához: - Felsőleges apámuram, azt a furulyát hozd el nékem, bárkié is; mert míg azt nékem el nem hozod, nem eszem, nem alszom, és éjjel-nappal sírni fogok. Megrettent a csúcsos fejű manókirály, megparancsolta két alattvalójának, siessenek a földre: hintsenek álmport a furulyás kisfiú szemébe; szépen szóló furulyáját a fekete hajú királyleánynak hozzák gyorsan vigaszul. Úgy tett a két manó, ahogy a király megparancsolta: felmentek a földre, álmport hintettek a furulyás kisfiú szemére, kihúzták a feje alól csacsogó furulyáját; a szépen szóló furulyával a fekete hajú királyleányhoz repültek, mint a szél. Megdicsérte a két manót a csúcsos fejű manókirály. Nem sírt többé, táncra perdült a fekete hajú királyleány; ajkához emelte a szépen szóló furulyát. Hanem a furulya néma maradt. Elvette a kezéből a csúcsos fejű manókirály, ő is az ajkához emelte: nem szólott a furulya. Elvette az udvarmester, ajkához emelte: nem szólott a furulya. Elvették sorra a miniszterek, udvari méltóságok: mindhiába, nem szólalt meg, néma maradt a szépen szóló furulya. Mondotta a fekete hajú királyleány: - Felsőleges apámuram, tégy valamit, hogy szóljon a furulya, akárki fújja is, mert míg hangját meg nem hallom, nem eszem, nem iszom, é; jel-nappal sírni fogok. És sírni kezdett azon nyomban, bővizű patakká lett a könnye, elárasztotta az egész manóbirodalmat. Amíg ez történt, a furulyás kisfiú aludt: aludt álomtalan álmat, de nem aludtak a nagy szakállú kecskék, összebújtak körülötte, nyaldosták az arcát, mekegve tépdesték a ruháját. De hiába, csak nem ébredt fel mélyen aludt a furulyás kisfiú. Mikor végre fölébredt, a két manó már messze járt a csacsogó furulyával. Felült, megdörzsölte a szemét, és megkérdezte: - Nagy szakállú csúnya kecskék, miért zavarjátok az álmod? Felelték a kecskék: - Mek, mek. Nyúlt a kisfiú a csacsogó furulya után; hol a csacsogó furulya? Nyúlt a feje alá: nem volt ott a csacsogó furulya. Nyúlt a tarisznyájába: nem volt ott a csacsogó furulya. Feltúrta maga körül a bokrot, a földet, a mezőt: hanem a csacsogó furulya nem volt sehol. Sírt a furulyás kisfiú, sírt keservesen. Szépen szóló furulyáját sehol sem találta. Amint így sírt, egyszerre csak ott termett a gyémánszemű kiséger. Megkérdezi a furulyás kisfiút: - Gyémánszemű kicsi egér, szépen szóló furulyámat ki vitte el, hol találom? Gyémánszemű kiséger letépett egy gyermekláncfüvet, fehér bóbitáját szertefújta a szél, szárából gyűrűt csinált, szeme elé tette, átnézett rajta. A gyermekláncfü – tündérvirág: mikor gyűrűjén átnézett, belátott a manókirály kastélyába, és meglátta a néma furulyát. Azt mondta hát a furulyás kisfiúnak. - Húzd ezt a gyűrűt az ujjadra, és menj, amerre vezet! Ez a gyűrű tündérgyűrű, elvezet a manókirály kastélyába. Szépen szóló furulyádat csúcsos fejű manókirály hét lakattal őrzi; annak, aki megszólaltatja, kincset, aranyat ígér. Ne félj senkitől, bárki megállít, mondd: csodatevő furulyás vagy, meg tudod szólaltatni a néma furulyát. Vigyázz: ha kincset ígér a király, mondd: furulyádat kéred; ha országát ígéri, mondd: van neked országod, az éggel határos. Ha leányát ígéri, mondd: van neked már menyasszonyod, gyémánszemű, aranyhajú. Menj hát! A furulyás kisfiú ujjára húzta a tündérgyűrűt, és elindult. Egyet lépett, süllyedni kezdett alatta a föld. Kettőt lépett, smaragdból kirakott széles országúton állott. Hármát lépett: előtte volt a csúcsos fejű manókirály palotája. Arany volt a palota, gyémánt az ajtaja, smaragd az ablaka; aljától a tetejéig feketével volt bevonva. Egyik ablakából patak csordogált – a fekete hajú királykisasszony könnyeiből. Kopogtatott a gyémántkapun a furulyás kisfiú. Kinyílt azonnal, két manó lépett ki rajta kétfelől. Szólt a furulyás kisfiú: - Csodatevő muzsikus vagyok, eljöttem, hogy megszólaltassam a néma

furulyát. - Jöjj hát – mondta a két manó. Kétoldalt közrefogták, s vitték a manókirály tróntermébe. Amerre mentek, csengettyűk szólottak: itt a csodatevő furulyás. A manókirály trónterme csupa arany volt, kárpitja csupa fekete; talpig feketében ült a trónján a manókirály, talpig feketében sírt, sírt a fekete hajú királykisasszony. Meghajtotta magát a furulyás kisfiú, és azt mondta: - Csodatevő muzikus vagyok, eljöttem, hogy dalt varázsoljak a néma furulyából. Felelt a manókirály: - Vedd hát a furulyát! De jól vigyázz, ha szavad hazug, fejed lesz az ára! Ajkához emelte a kisfiú a csacsogó furulyát. Hát ím: megszólalt csodahangon, és csodadalt csattogott. Felujjongott a fekete hajú királykisasszony, lehullott a falról a fekete kárpit. Fekete köntösét bíborpalásttal cserélte fel a csúcsos fejű manókirály, és így szólott a furulyás kisfiúhoz: - Csodatevő vagy valóban: kincsem, aranyam téged vár. Szólt a furulyás kisfiú: - Kincs és arany nem kell nekem, szépen szóló furulyám sok drágakőnél többet ér. Mondotta a manókirály: - Legyen a tied fél országom, s vele szép leányom keze. Meghajtotta magát a furulyás kisfiú, és azt mondta: - Nem kell a te birodalmad, csúcsos fejű manókirály – van énnékem királyságom: ameddig az ég a földet éri. - Vidd hát szépséges leányom – mondotta a manókirály. – Égig érő országodban ültesd királynői trónra. Felelt a furulyás kisfiú: - Nem kell nekem a te leányod, csúcsos fejű manókirály. Van énnékem menyasszonyom: haja fénylőbb az aranynál, szeme tündöklőbb a gyémántnál, szépen szóló furulyámmal őhozza sietek én. Haragra gerjedt erre a csúcsos fejű manókirály, intett a két manónak: bilincset tegyenek kezére-lábára a furulyás kisfiúnak. Mikor rátették a lábára a bilincset, a kisfiú ajkához emelte a csacsogó furulyát, és ahogy játszani kezdett: lehanyatlott a két manó karja. Ahogy játszott tovább, egyszerre ott termett száz kicsi egér, lerágták a fiú lábáról a bilincset, hátukra kapták, vitték, vitték, vitték álmnál sebesebben. A kisfiú behunyta a szemét, hogy el ne szédüljön. Mikor újra kinyitotta, kint állott a domboldalon, a száz kicsi egér pedig nem volt sehol. A száz kicsi egér helyet: azonban ott állott egy kisleány, szőke haja fénylőbb az aranynál, fekete szeme tündöklőbb a gyémántnál, hosszú selyemszempillája akár egy királykisasszonyé. Ajkához emelte a szépen szóló furulyát, s gyönyörű, csilingelő hangokat csalt ki belőle, nem volt néma a csacsogó furulya. Kérdezte a furulyás kisfiú: - Ki vagy te, mondd, gyémántszerű kisleány? Felelt a kislány: - Én vagyok a gyémántszerű kiséger. Száz esztendőre egérré varázsolta a manókirály; a száz esztendő ma letelt. Kérdezte a furulyás kisfiú: - Asszonyom leszel-e? Felelt a leányka: - Az leszek. Meg is tartották az esküvőt. Egy év múlva gyémántszerű kislányuk született. Két év múlva egy okos tekintetű kisfiúuk. Anyjuk elringatta, apjuk pedig mesét mondott nekik a gyémántszerű kiségeréről meg a szépen szóló furulyáról.

Reflexió: